

Slovenská republika

U z n e s e n i e

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 110/95

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte na neverejnom zasadnutí 19. septembra 1995 po predbežnom prerokovaní podnetu [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mariánom Malachom, advokátom, Vysoká 19, Bratislava, na začatie konania vo veci porušenia zákona uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. mája 1995 sp. zn.

4 Cdo 25/95 takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDAKOVANÉ] na začatie konania

o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

Písomným podaním z 1. augusta 1995, doručeným na Ústavný súd Slovenskej republiky 2. augusta 1995 a označeným ako "ústavná sťažnosť proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Cdo 25/95

z 12. mája 1995", domáha sa [REDAKOVANÉ], zastúpený advokátom JUDr. Mariánom Malachom, preskúmania tohto uznesenia a následného zrušenia z dôvodu porušenia zákona.

Písomné podanie, aj keď je označené ako ústavná sťažnosť, svojím obsahom aj návrhom na rozhodnutie treba považovať za podnet podľa čl. 130 ods. 3 ústavy.

Podnecovateľ v podnete uvádza, že nielen uznesením najvyššieho súdu, ale aj rozsudkom súdov, ktoré tomuto

predchádzali, bol porušený zákon v ustanoveniach 6 a 120 ods. 1 a 2, 132 a 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vo vzťahu k ustanoveniam 44 ods. 2, 240 ods. 3 a 242 ods. 1 písm. a/

Zákonníka práce, a to v tom, že najvyšší súd nedodrжал dôkaznú povinnosť a jednoznačne anuloval a ignoroval svoj predchádzajúci

rozsudok (4 Cz 13/92). Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil

súčasne etiku sudcovského úradu, ústavnú povinnosť vykonávať

súdnicstvo nezávisle a nestranne, ako je zakotvené v čl. 141

ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd si vyžiadal spisy Obvodného súdu Bratislava 1 sp. zn. 11 C 186/89 a 7 C 77/90. Z nich zistil, že medzi tými istými účastníkmi konania, teda podnecovateľom ako navrhovateľom a Národným výborom hlavného mesta Slovenskej republiky ako odporcom sa viedli dva samostatné spory. Vo veci 11 C 186/89 súd konal o návrhu na zrušenie kárneho opatrenia uloženého podnecovateľovi odporcom. Vo veci 7 C 77/90 súd konal o návrhu

na určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru. V oboch prípadoch konali prvostupňové i druhostupňové súdy a dokonca aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Vo veci 11 C 186/89 konečné rozhodnutie vyniesol Mestský súd v Bratislave (sp. zn. 9 Co 232/93) dňa 19. októbra 1993, ktorým potvrdil uznesenie Obvodného súdu Bratislava 1 z 21. apríla 1993 o zastavení konania. Vo veci 7 C 77/90 konečné rozhodnutie vyniesol Najvyšší súd Slovenskej republiky 12. mája 1995 sp. zn. 4 Cdo 25/95, ktorým bolo odmietnuté dovolanie proti rozsudku Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 187/94 z 1. augusta 1994. Mestský súd potvrdil rozsudok Obvodného súdu Bratislava 1 zo 16. marca 1994 o zamietnutí návrhu podnecovateľa.

Podnecovateľ vyslovuje pochybnosť o zákonnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. mája 1995 sp. zn.

4 Cdo 25/95. Vychádza zo znenia 46 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce v platnom znení, podľa ktorého možno dať pracovníkovi výpoveď pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, len ak mu už predtým bolo uložené kárne

opatrenie. Keďže kárne opatrenie, na ktoré sa súd odvoláva (z 15. septembra 1989) bolo

zrušené, treba mať za to, že vôbec uložené nebolo, čím výpoveď je protizákonná.

Vyslovuje presvedčenie, že postupom súdu došlo

k odmietnutiu spravodlivosti a odmietnutiu práva na súdnu ochranu, a tým došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy - k porušeniu ústavnej povinnosti vykonávať súdnictvo nezávisle a nestranne.

Ústavný súd Slovenskej republiky z obsahu podnetu zistil, že podnecovateľ v prvom rade poukazuje na porušenie ustanovenia Zákonníka práce a v druhom rade, alebo v spojitosti s týmto, aj na čl. 46 ods. 1, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

V prvom prípade, ak by všeobecné súdy svojimi rozhodnutiami porušili zákon, nie je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany

ústavnosti (čl. 124 ústavy) má svoje špecifické právomoci, ktoré

ho odlišujú od iných mocenských orgánov i od všeobecných súdov.

Hoci patrí do súdnej moci (siedma hlava, prvý oddiel ústavy),

nepatrí do systému všeobecných súdov. Všeobecné súdy sú tak isto

nezávislé súdne orgány, ale ochrany zákonnosti. Tieto rozhodujú v

občianskoprávných a trestnoprávných veciach; preskúmavajú aj zákonnosť

rozhodnutí správnych orgánov (čl. 142 ods. 1 ústavy). Ústavný súd, ak ide o porušenie zákonnosti, nemôže vstupovať

do ich konania, nahradzovať ich. Nie je ich ďalšia odvolacia inštancia. Prípadné pochybenie súdov nemôže v tomto smere naprávať.

Argumentácia podnecovateľa, že súdy porušili ústavné práva zakotvené v článkoch 46 ods. 1, 141 ods. 1 a 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa názoru ústavného súdu nemá právne opodstatnenie. Podnecovateľ nebol súdom ukrátený domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Konanie, zistiteľné z obsahu súdnych spisov, riadne prebehlo. Navyiac, v konaní mal podnecovateľ aj advokáta. Sťažovateľ mal

možnosť, a túto možnosť aj využil, podať opravné prostriedky proti rozhodnutiu súdov. S jeho vecou sa zaoberal aj

Najvyšší súd Slovenskej republiky. Ak súd zaujal právny názor, ktorý podnecovateľ neakceptuje, nemožno to považovať za porušenie čl. 141 ods. 1, prípadne čl. 144 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd podnet na neverejnom zasadnutí podľa 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov predbežne prerokoval a keďže zistil, že nemá právomoc vo veci konať, podnet odmietol podľa 25 ods. 2 citovaného zákona.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný
opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 1995

Za správnosť opísaného textu:

██████████

JUDr. Ján **D r g o n e c**

predseda senátu